

Genties giesmės

Haris Subačius

Šiandieną su visu Vakarų pasauliu prieiname naujo amžiaus prieaną. Dar keletas sa-vaicių ir žengsim į naują šimtmetį bei naują tūkstan-tmetį. Taip jau esam išsivystę, kad mūsų skaičiai įgyja sa-vo nepriklausomą tikrovę. Dvidešimt devyni ar trisde-šimt trys — kuo ne geresnis skaičius negu trisdešimt, ta-čiau trisdešimtas gimtadienis žymiai svarbesnis už kitus du. Suprantama 21-ojo svarba — tada asmeniui suteikiamos pilno piliečio teisės; arba 65-ojo — tada jau galima išeiti į pensiją, bet trisdešimt tikrai jokio prasmingo pasaulinio atifikmens neturi. Kone rytio, vadovaudamiesi vakarietišku nuo Kristaus gimties skaičiuo-jamu kalendoriumi, risimės per dar vieno šimtmečio sle-ktį ir per antrojo tūkstančio ribą. Čia ne 30-imt, ne 50-imt ir net ne šimtas. Du tūkstančiai metų!

Žmonės jubiliejus stengiasi prasmingai pažymėti šventė-mis, susiejimu su artimaisiais ir pažįstamais, visuomeniniais paminėjimais ar paminklais. Paminėti artėjantį mūsų Vieš-paties gimtadienį — vieną sklandų vienetą susieina trys Šiaurės Amerikos kultūriniai milžinai ir kvietia visus išeivijos žmones kartu įprasmiti šią sukaktį ir tai, ką kaip ji mūsų šandien reikšmin-ga. Tęsdamas savo neįkaino-jamą ir nepakeičiamą lietu-vybės puoselėjimo išeivijoje paprotį, dienraštis *Draugas* iškels pavėsinę, kurioje daina ir taurių žodžių lietuviškai pasveikint Kristų susiburs Čika-gos Lietuvių meno ansambli-s „Dainava“, Toronto lietuvių choras „Volungė“ ir Clevelan-do Dievo Motinos parapijos choras „Exultate“. Koncerto Čikagoje metu ir pats *Drau-gas* minės savo paties 90-ties metų sukaktį. Gražus ir šlo-vingas šis jo nukeliamas ke-lias. Jo pakelėse gausiai zelia-ne vienas *Draugo* pastango-mis pasodintas žuolas — šiandien jau galiūnas. Artė-jantis įvykis — tai nauja sėkla, iš kurios tikimės gau-saus derliaus.

Sventinė puota įvyks Čika-goje, lapkričio 28-ios sekma-dienio popietę. Antrą valandą po pietų Mother McAuley var-dų gimnazijoje (3737 W. 99th Street, Chicago, IL 60655) jungtinio išeivijos choro kon-certas „Genties giesmės“ gar-siai paskelbs Kristaus 2000-ajį gimtadienį lietuvių pavėsi-nėje. Daina, žodžiu ir pakelta dvasia prisidės prie visuotinės krikščionių šventės. Ateinantį metų pavasarį šį tikrai neeilinį kultūrinį įvykį jungtinis choras atkartos To-ronte, o dutakstantųjų vasarą iškilmes prigaus Clevelandas. Visi trys didieji lietuvių tel-kiniai išeivijoje gaus progą pa-sidžiauti kaskart naujai at-gimstantios vilties pavėsyje.

Minint gimtadienius, ypač tikrus nepaprastus, kaip šis dutakstantasis, įprasta jų „kaltininkus“ gražiai apkalbė-ti. Kad jau taip tolimai išsi-vystę, norisi kažkaip gyve-nimą peržvelgti, įvertinti ir ryškiai atspindėti svarbiau-

sius bei tauriausius, tą gyve-nimą liudijantius, žingsnius. Svečiams tokiam sambūryje — proga iš kažkieno kito nu-gyvento gyvenimo pasisemti prasmės, galbūt įkvepti į savo pačių sielas naujų minčių, pa-siryžti naujoms darbams ir svajonių skrydžiams. Gimta-dienis — tai laikas įsiziūrėti į praeitį, ją prisimintus, įpra-sinti ir tada ta praeitimi grįsti ateities planų greitke-lius, brandinti joje naujus šlovingos ateities siekius. O šio neeilinio asmens — Dievo — ištisų dviejų tūkstančių metų sukaktis savaime kreipia mintį gilesne vaga tekėti, traukia žvilgsnį arčiau ir įde-miau įsiziūrėti, kad nieko ne-praleistume.

Kas mums yra Kristus, ku-rio žmogiškąjį gimtadienį mi-lėsimės, paklausė savęs šio su-siejimo minties audėjai, trijų chorų vadovai ir koncerto di-riantai: Rita Čyvaitė-Kliorie-nė iš Clevelando, Darius Poli-kaitis iš Čikagos ir Dalia Vis-kontienė iš Toronto. Jų žvilgs-nis kaip tik ir nukrypo į pra-eitį. Bandant šitokio lygio įvy-kį įjudinti, būtina norėtūsi, kad turinys atspindėtų Jubi-liato istoriją, Jo nueitą kelią ir Jo prasmę mums — tiems, ku-rie Jo jubiliejų švėsime. „Tai bent užmojis!“ — išsiziotume ne vienas. Aišku, iš karto, kad užduotas klausimas tikrai ne-paprastas. Svarbiausia — per visą platų pasaulį Jis šaukia-mas daugybe vardų, bet Jezu-mi Kristumi Jį vadiname tik mes — lietuviai. Nė viena kita tauta į Visagalį taip nesikreipia.

Mes, lietuviai, palyginti vė-lai įsiliejome į krikščionišką srovę, užplūdusią pasaulį prieš du tūkstančius metų. Tačiau, kartą savo Dievą lietuviškai įvardinę, jau daugiau kaip 600 metų savaip prie Jo glaudžiamės, savaip Jį garbi-name, savaip su Juo einame laiko ir istorijos taku. Negali-mas pasauti lietuviškojo Kris-taus, nepaminint visos lietu-vių tautos istorinės tapatybės. Kristus Atpirkėjas ir varga-nėle Lietuva — tai dvi upelės, kurios keturioliktame amžiuje susiliejo į vieną ir ligi šiol teka viena vaga.

Mes, lietuviai, Viešpatį sim-boliškai įkūnijam Ropintojėlio mediniame drožinyje ir sta-tome tuos drožinius ne bet kur, o dažniausiai kryžkelėse, kur gyvenimo turinio ieškan-čiam pasaulio keleiviuvi reika-lingas kelrodis. Dar siekiame Jo mūsų tarpe vien tik lietu-vio sielai supratamose švent-vo-ve.

Kaipgi paaiškinsim atsitik-tiniam praeiviui, kodėl atsi-sėdo Jis Dainavos stovykla-vietėje toli nuo Lietuvos? Bū-tina suprasti ne tik šios stovyk-lavietės, bet ir visos tautos is-toriją. Reikalingas supratimas apie Lietuvą bei jos, taip pat ir visos lietuvių tautos, likimą karo pabaigoje. O toliau, jei kas paklaus, kodėl jis medinis, kodėl sėdi galvą ant rankos parėmęs? Čia jau kvietimas grįžti į tikrai tolimą ir žilą se-novę...

Ruošėjų surinktas koncerto „Genties giesmės“ turinys —

tai tarytum mėginimas nu-šviesti istorinio Lietuvos Kris-taus šaknis, šiandien tvirtai įsisupusias lietuvių tautos sie-los dirvoje. Pirmoji koncerto dalis būtent skirta lietuvių sielai. Joje gilinamės į istorinę dvasią — padavimuose ir isto-rijos vadovėlių puslapiuose ieškome išsaugotos Mindaugo, Gedimino ir Vytauto laikų lie-tuvių sielos; knygnešiu ir mū-sų gyvų prosenelių dvasios; tėvų ir senelių pergyvenimų istorijos plynlaukiuose, siau-čiant politinėms vėtroms ir galiausiai mūsų pačių, šian-dienos, dvidešimto amžiaus pabaigos nūdienos, lietuvių sielos. Pirmojoje dalyje choris-tų balsais klausytojus dva-sinėmis gėrybėmis maitins pa-žįstamos gaidos ir pažįstami žodžiai iš praeities: čia ūžia girelė, ten papartis žydi, kupo-lia Joninių naktį, antai saule jau teka brangioj šalelėj Lietu-voj. Senų lietuviškų dainų eilėmis nuspalvintas portretas — tai su gamta gyvybiškai suaugusi tauta. Šis — tai gi-liausias lietuvių sielos sluoks-nis, tvirtas kaip ažuolas jos pamatas, priešistorine pago-nybės dvasia dvelkiančių lai-kų išmintis. Anų amžių pa-saulėžiūra bylojo šitą gamtos ir žmogaus nedalomą vienybę žilos praeities lietuvių genčių vyrams ir moterims, vaikams ir seneliams. Lyg upelis ji iš-varė pirmą vagą, kuria, dau-geliui šimtmečių praėjus, vis dar teka Lietuvos siela, neper-traukiamai dvasiniais ryšiais surišta su motina žeme ir jo-sios išlaikomu gamtos pasau-liu.

Pirmosios dalies šerdis — būtent šitam įvykiui Jono Ta-mulionio sukurti penkių dalių „Tėviškės giedojimai“. Kom-pozitorius muziką sulipdė ant Justino Marcinkevičiaus eilė-raščių griaučių, kuriuose kaip tik ta istorijoje išsitiesusią Lietuvą ir galime atpažinti. Tamulionio kūrinio mecenatai — tai Amerikos ir Kanados lietuvių fondai su džiaugsmu investavę į šią tautinės sėklos sėją. „Tėviškės giedojimai“ — tai per dabartį nutiestas tiltas tarp praeities ir ateities.

„Žmogaus uždavinys tegali būti didinti žmoniškumo reikšmę gyvenimui, arba, ki-taip sakant, kelti kultūros tur-tų vertingumą“, — byloja mums Lietuvos išminčius Vy-dūnas. „Tėviškės giedojimai“ ieško lietuviškos kultūros išta-kų ir esmės praeityje, o kul-tūriškai painioje dabartyje ke-lia klausimą apie tautos ateitį. Poetas Marcinkevičius, be-roads, lietuvių genties esmę išvelgia giesmėje. Jo taip įvar-dinta genties giesmė, kaip lėta upė, nerangiai teka duobėto-mis tikrovės lankomis. Ji teka negarsiai. Pasaulio istorijoje Lietuvos upės garsūs ir sraun-tūs slenkščiai paliko jau toli-moje praeityje. Ji teka sunkiai, nei pakeliui iš praeities į at-aeitį daug vingių, daug, oi daug, kliūčių. Tačiau genties upė teka, tekėjo ir tekės — ak-menis nuolankiai aplenkda-ma, duobes kantriai užpildy-dama, postūkių kampus nuo-sekliai ir palaipniui išly-gindama. Liesis ta giesmė iš kartos į kartą, nuolat pirmyn, į sieloje neklystamai pažįsta-mą tobulybės tikslą. Poetas taikliai apibūdina tautinės sa-viraiškos esmę. Jei Lietuvos

Justinas Marcinkevičius

Tėviškės giedojimai

GENTIES NEGARSI GIESMĖ

Tekėjo per lauką duobėtu gyvenimu genties negarsi giesmė. Gal nukrito koks žodis į raudą ar dainą: lapelis į temstančius vandenis.

Vaikai mūsų gimė. Darbai mūsų mirė. Išgąsdintas laikas vis lakstė po keturias mūsų pasaulio šalis.

IŠ TOLO ATPLAUKIA

Iš tolo atplaukia, atplaukia iš tolo ir šaukia, ir šaukia, ir šaukia namolio.

Ir šaukia namolio, ir šaukia, ir šaukia, prie žemės, prie molio, kur laukia — nelaukia.

Kur laukia — nelaukia apniūkusios girios, kur pėdos per lauką kaip sielvartas gilios.

Kur diemedžio šilkas po gėstančiu langu ir vieškelis šiltas kaip tiltas į dangų.

Kaip tiltas į dangų, į saulės verdinę, kaip siūlas tarp rankų į tolstančią žemę.

SESUO TYLIOJI, RUDENINE ŽOLE

Sesuo tylioji, rudenine zole! Tenai, už miško dunkso tie namai, kuriuos prisiminimais glamonė. Palikit naktiai praviras duris.

Sesuo tylioji, rudenine žeme! Prilytos telkšo avinelio pėdos, ir tu jau nieko man nebesakai, kai, gert ištroškęs, aš prie jų klaupiūos.

Sesuo tylioji, zvaigžde rudenine!

Padėki man iš visko, kas yra, surinkti savo veidą, balsą, sielą, kad vėl sugrįžčiau toks, koks išėjau.

ŽALIAS VĖŽYS

Žalios bangos ritasi per Lietuvą — žalias gaivalingas uraganas. Pliūpteli žalia žolė kaip lietūs. Žalos karvės po tą žolę ganos.

Žalios zuvys, ežerai ir pylis. Žalios samanės ant kuorų zelia. Žalios pienas pro koštuvą pilas. Žalios audeklas per veją žalią.

Naktimis žaliais žaibais žaibuoja. Prislopintas tolimas griaustinis. Medžiai kaip jausmai išsibūbuoja. O lietūs — ir žalias, ir auksinis.

Gimsta vasara iš žalio gando. Naktys traukias į dienų pavėsi. Upeliukuose vaikai triukšmingai gauda šeštą Zodiako ženklą — žalią vėžį.

O TĖVIŠKE...

O tėviškę, laukų drugeli margas! Jau tavo pieva — mano atmintis, kur tu skraidai skambi, lengva, spalvinga kaip atlidų skarelės parugėm.

O tėviške, nuvirtęs vartų stulpė, nulūžęs šaukšte, peili be kriauņu, takeli, dingstantis vaikystės soduos, kur šviečia motinos graži galva.

O tėviške, suskilus tėvo klumpe, puodeli šilto pieno vakare. sesers maldaknyge, elementoriau, į dilgėles nukritęs obuoly.

O tėviške, drugeli mano margas! Po tavo sutrūnijusiu slenkščiu lig šiol dar guli stebuklingi žodžiai, kurių turbūt jau niekam nebereiks.

O tėviške, laukų drugeli margas! Jau tavo pieva — mano atmintis, kur tu skraidai skamba, lengva, spalvinga, kaip atlidų skarelės parugėm.

esmę išsireikšiam per dainą, tai ta daina yra džiaugsmo giesmė ir liūdesio rauda tuo pačiu metu. Mūsų žodžiai, kaip seklos, krenta į tautos epą vagas ir tikimės, kad „gal nukrito koks žodis į raudą ar dainą“. Kūrinys kupinas pa-našiu priešpatatymų: mirtis šalia gimimo, temstantys van-denyš šalia vienas kito su skaisčia saulės verdene, čia sielvartas ir džiaugsmas — vienas poliūs vis šliejasi prie priešingojo. Kartais priešara-vimas sutelpa ir viename vie-ninteliame žodyje. Štai ketvir-toji dalis apie vėžį. Kaip Zo-diaiko ženklas, vėžys — tai gy-vybinės jėgos simbolis, tačiau vėžiu pavadinta ir pavojin-giausia žmonijos liga. O kas gražiau gamtos mylėtoji už geles? Bet ir čia — lietuviai prideda tiraidį priešdėlį, o iš grožio esmės žodis virsta kar-čia dil-gėle.

Šitai metaforoje aptaręs tautos istorinę esmę, poetas prabyla apie tai, kaip jis da-bartyje mato jos santykį su savo praeitimi. Marcinkevičiui šį santykį nusako slogus ilge-sio jausmas. Šiandienos lietu-vio sieloje nenutildomai pažįsta-mą tobulybės tikslą. Poetas taikliai apibūdina tautinės sa-viraiškos esmę. Jei Lietuvos

liau apniūkusios girios“. Bet gi-mintis. Ir kaip taikliai šis vaizdas nusako lietuvių tautos nuodienę tikrovę! Tai išeivijos nenusakomos valios pastangos atsispirti didžiųjų kraštų kul-tūros įtakai, kad išlaikytume savąją. Lietuva taip pat dar nėra saugiai atsistojusi tvirtoj savimonės sausumoje. Visai ne-seniai išsikrapštė mūsų tėvy-nė iš sovietnuodžių liūno ir kiekvienas žingsnis pakeliui į ateitį — lemtingas, kiekvie-nam žingsny — daugybė klyst-kelių. Mūsų dar toli gražu neužtikrintos ateities akivaiz-doje girdime tautos šauksmą: „sesuo, tylioji zvaigžde rude-nine, padėki man iš visko, kas yra, susirinkti savo veidą, balsą, sielą“.

Sakytume, kad ligšiolinis vaizdas gan niūrus, bet „Tė-viškės giedojimai“ iš esmės — optimistiškas kūrinys. Ketvir-toji dalis — žalia! Gimties, vil-ties ir gyvybės spalva! Žais-mingas atgimimas nuvilnyja eilėraščio eilutėmis ir pamini niūrią, griaustiniais ir žaibais tolstančią, audrą kaip būtina ir neatskiriama gyvasties pirmtakę. „Gimsta vasara iš žalio gando, naktys traukiasi į dienų pavėsi, upeliukuose vai-kai triukšmingai gauda... žalia vėžį“

Penktoje kūrinio dalyje su-grįžta pirmų trijų dalių rimtis. Dabar jau mūsų tėviškė pie-šiama, kaip lengvesnė ir spal-vingesnė atmintis, per atlai-dus nušvitusia iššvarinta dva-sia. Čia skausmingi, bet tuo pačiu ir iki širdies gelmių pa-žįstami, sulūžusio šaukšto, peilio be kriauņu, nuvirtusio vartų stulpo ir įskilusios su-dėvotos tėvo klumpės įvaiz-diniai. Pagarbi praeitis, nors ir aplūžus, apdulkęs, dar šian-dien išlaiko savo vertę ir nuro-do į stebuklingus žodžius, ku-rie užksti po sutrūnijusiu na-mų sodybos slenkščiu. Marcin-kevičiaus lietuvis tiki, kad dar gyvi tie stebuklingi žodžiai, kurie pamaitins ir įkveps lie-tuvio sielą ateities didybei.

Tiki, bet užbaigia šį kūrinį ir vėl savotiškai paneigdamas ką tik pakeltą šviesia vilties vė-liavą, kai ištaria, kad tų ste-buklingų žodžių „turbūt jau niekam nebereiks“. Ir toliau teka „duobetu gyvenimu gen-ties negarsi giesmė“...

Ar tų gyvybės žodžių tikrai jau niekam nebereiks? Kūri-nio paskutinį skyrybos ženklą — tašką arba klaustuką — de-dame kiekvienas asmeniškai, kiekvienas sau.

Nukelta į 2 psl.

Poetas Justinas Marcinkevičius

Justinas Marcinkevičius

Justinas Marcinkevičius yra vienas talentingiausių pavergtoje Lietuvoje išaugusių rašytojų: poetas, dramaturgas, vaikų literatūros kūrėjas, beletristas. Jis gimė 1930 m. Vazatkiemio kaime. Mokėsi Prienų gimnazijoje, 1954 m. Vilniaus universitete baigė lietuvių kalbos ir literatūros studijas. 1953-1959 m. dirbo „Genio“ ir „Pergalės“ redakcijose, 1959-1960 m. buvo Rašytojų sąjungos sekretorius, 1960-1965 m. — pirmininko pavaduotojas.

Eilėraščius spausdinti pradėjo 1953 m. Pirmuose dviejuose jo poezijos rinkiniuose buvo apstu gyvenamo laiko dvasia persunktos publicistikos, retorikos, bet jau „Medinuos tiltuose“ ir ypač „Liespojančiam krume“ poetas pasuko į tikruosius poezijos šaltinius: į asmeninius, gamtos meilės ir subtilius tėvynės grožio išgyvenimus. Tyru poezijos grožiu suspindė bulviakais,

kaimo kapinaitės, rudėjančios miškas, valtytis prie ežero, vaikus vaikystės prisiminimai. Ir patriotiniai motyvai čia yra subtilūs, asmeniškiai.

Poetas giliai įsijaučia į savo gimtinės peizažą ir jį stipriai lyriškai išgyvena: čia ir dulketas kelias, ir linmarka, ir griukių laukas, ir vasarojus, ir tiltelio dundėjimas, ir svajonė apie neaiškias tolimas...

Ir poemose, ir dramose jaučiamas lyrinis rašytojo talentas. Lyriškumas atgaivina ir abstraktius filosofinius apmąstymus. Ne tik eilėraščiai ir poemos, bet ir dramos yra parašytos rimuotomis ir nerimuotomis eilėmis, neišgrąžintu, kartais šurkštoku stiliumi, rūstių, pliku žodžiu. Tose nesudėtingose išraiškos priemonėse ir yra Justino Marcinkevičiaus poetinio braižo savaimingumas ir įtaigumas.

Šiek tiek apie kompozitorių Joną Tamulionį

Kompozitorius Jonas Tamulionis.

Kompozitorius, vienas ryškiausių chorinės muzikos kūrėjų, ispaniško temperamento lietuvis. Paradoksalu, tačiau Lietuvoje jo muzika skamba rečiau nei įvairiuose konkursuose pasaulyje. Kartu J. Tamulionis galima vadinti ir bene daugiausiai tarptautinių laureatų turinčiu lietuvių kompozitoriumi (daugiau nei keturiasdešimt įvairių prizų, pelnytų ne tik Lietuvoje, bet ir Švei-

carijoje, Italijoje, Ispanijoje bei kt.). Kuria muziką gitarai, akordeonui.

Akordeonas ir buvo tasai pirmasis instrumentas, kurį J. Tamulionis paėmė į savo rankas. Tačiau kurti jam pradėjo turbūt ne dėl to. Pirmasis bandymas — „Sonarina“ — pavyko. Kompozitorius iki šiol prisimena, kad netgi Feliksas Bajoras Kompozitorių sąjungos perklausoje (kurios J. Ta-

„Dainava“

Ansamblis susiorganizavo 1945 m. vasarą Vakarų Vokietijoje, Hanau mieste. Pirmieji organizatoriai buvo Albinas Dzirvonas, Edvardas Danieļūnas (miręs) ir Jonas Juodis. Tada dar be vardo chorui vadovavo stovykloje gyvenantieji muzikai: Vladas Adomavičius, Stefanija Radzevičiūtė ir Jonas Zemaitis. 1946 metais choro dirigentu buvo pakviestas muz. Bronius Jonušas ir tais metais choras pakrikštytas Lietuvių Meno ansamblis „Dainava“ vardu. Ansamblis pasirinko kaip savo šūkį — „Su daina į laisvę“. Muz. Bronius Jonušas išemigravęs 1949 metais, ansamblio dirigentu tapo muz. Stepas Sodeika, kuris davė ansamblui išimtinai lietuvišką kryptį kūrinii pasirinkime.

1950 metais ansamblis atsikūrė JAV-se, Čikagoje, kartu dalyvaujant ir dirigentui muz. Stepui Sodeikai ir režisieriui Gasparui Velickai. 1995 metais ansamblis šventė 50 metų gyvavimo jubiliejų. Taigi nuo ansamblio įsikūrimo dabar jau per 54 metų. Ansamblis turėjo 330 koncertų, jų tarpe 13 muzikinių veikalų, 5 klasikinės oratorijos, 4 lietuviškas kantatas, 2 Requiem Mišias. Ansamblis išleido dvi plokšteles: vieną religinių giesmių, antrą lietuviškų dainų, abi su solistais. Ansamblis yra išleidęs taip pat suvenyrinių plokštelių bei garso įrašų įamžinti pastatymus ir koncertus.

Ansamblis kasmet atlieka menines programas Vasario 16-tosios minėjimuose bei įvairiuose renginiuose, yra dalyvavęs visose Dainų šventėse JAV bei Kanadoje ir dalyvavo abiejose Dainų šventėse Lietuvoje, kraštui atgavus laisvę. Taip pat ansamblis yra dalyvavęs visose Tautinių šokių šventėse, kuriose buvo reikalinga dainų palyda. Ansamblis per savo ilgus metus yra atlikęs koncertus ne vien lietuvių publikai, bet ir Amerikos įvairiai publikai; dalyvavo jungtiniam chore N.Y. Carnegie Hall, koncertavo Chicago Opepos rūmuose, Chicago Cultural Center, Cicero-Berwyn Arts Council kviečiami surengė pastatymą „Lietuviškos vestuvės“ ir t.t. Ansamblis su pastatymais ir koncertais yra turėjęs daug progų keliauti po kitus lietuvių telkinius JAV ir Kanadoje, ir glaudžiai bendradarbiavęs su kitais lietuviškais vienetais, šokių grupėmis ir t.t.

JAV-se buvo šie dirigentai: Stepas Sodeika (miręs), Algirdas Šimkus, Petras Armonas (miręs), Audronė Simonaitytė-Gaiziūnienė, Aloyzas Jurgutis, Rasa Soliūnaitė-Poskočienė, Emilija Pakštaitė-Sakadolskienė, Povilas Mielulis, o nuo 1988 m. — muz. Darius Polikaitis.

Ansamblio istorijoje figūruoja daug rašytojų, režisierių, solistų ir talkininkų; ansamblio globėjai yra Irena ir a.a. Leonas Kriaučiūnai, kurie

Lietuvių meno ansamblis „Dainava“.

mulionis, kaip prisipažino, labai bijojęs) apie ją palankiai atsiliepė. „Sonatinos“ sekmė ir buvo stimulas, paskatinęs rašyti daugiau kūrinių naujai atrastam, nenubodusiam, nors ir nelabai vertinamam instrumentui. Tačiau po kurio laiko pasitvirtino J. Tamulionio įsitikinimas: nėra blogų kompozitorių ar atlikėjų. J. Tamulionio kūrinių akordeonui: „Metamorfozės“, „Kontarstai“, „Rojaus paukščių giesmės akordeonų orkestrui“, Dešimt etiudų ir kt. bei gitarai: 11 preliudų, Sonata dviem gitarom, ciklas „Gitaros pagarbimas“ parašyti rimtai ir be jokių kompromisų „lengvojo žanro“ instrumentams, tačiau jaučiant šių instrumentų profesionalų rimtumą, tembro specifika, technines galimybes.

Pastaruju metu Lietuvos koncertų salėse vis dažniau skamba J. Tamulionio kameriniai opusai įvairiems kameriniams ansambliams. Tarp jų — Trio, Dvi reminiscencijos, Sonata dviem birbynėm, „Tocatta diabolica“, „Rojaus paukščių giesmės...“

Kone kiekvienas Tamulionio kūrinius polifoniškas. „Turbūt kaip ir dauguma esu persigėjęs „Bacho liga“, prisipažino kompozitorius. Vėliau — Sostako-

vičius ir jo įtakos atspindžiai, stipriausiai išryškėję diplominiame kompozitoriaus darbe — Pirmojoje simfonijoje. Dabar, jau nutolęs nuo simfoninės muzikos, kompozitorius neslepė noro dar kada nors prisiliesti prie orkestro. Tačiau šiuo metu tai gana sudėtinga dėl visai elementarios ir žmogiškos priežasties: vis dėlto kiekvienas kūrėjas norėtų išgirsti savo kūrinius ne vieną ar porą kartų, kaip kad dažnai dabar atsitinka su naujomis lietuvių autorių partitūromis. J. Tamulionis taip pat, bent jau kol kas, nelinkęs rašyti tik sau.

Kitas labai mėgstamas ir J. Tamulionio žodžiais tariant, vienas nuostabiausių jam instrumentų yra choras. Choringė muzika pastaraisiais metais sudaro, ko gero, pačią didžiausią jo kūrybos dalį. Meilė chorui gimė dar studijų Pedagoginiame institute metais, kai bene pagrindinė specialybė buvo chorinis dirigavimas. Tuomet kompozitorius puikiai susipažino su choro specifika. Be jokios abejonės, svarbu ir tai, kad kūrinių chorui tuoj pat atliekami, jie neužsiguli stalčiuje. Netgi atvirkščiai, J. Tamulionis vos speja rašyti pagal pasipylusius užsakymus. Negana to, Lietuvos kameriniai chorai,

Toronto (Kanadoje) choras „Volunge“.

„Volunge“

Toronte 1975 metų rudenį įsikūrė lietuvių kvintetas — „Volunge“.

Per penkerius metus „Volunge“ džiugino klausytojus liaudies bei estradinėmis dainomis Toronte, Kanados lietuvių centruose, New Yorke, Čikagoje, Jaunimo kongrese Anglijoje bei Vokietijoje.

1980 metais prie kvinteto prisijungė devyni vyrai. „Volunge“ tapo mišriu choru. Palaipsniui plėtėjo repertuaras. Savo daina choras praturtino ne vieną minėjimą, koncertą ir vakaronę.

metų metais remia ansambli finansškai, bei lietuvių institucijos, kurios remia kultūrinį darbą, ypač Lietuvos fondas, Lietuvių tautos fondas ir kt.

Toronto lietuvių Prisikėlimo parapija su klebonu kun. Augustinu Simanavičiumi ypatingai šiltai rėmė jauno choro pastangas, pakviesdama giedoti šv. Mišiose ir bažnytinėse apeigose.

„Volungei“ atsivėrė turtinga religinės muzikos skrynja. Choro įnašas religinėse šventėse bei koncertuose yra labai pagirtinas ir liudija jaunesnės kartos tikėjimo reikšmės suvokimą lietuvių gyvenime.

Nuo 1980 metų choras sutrendo į 50 narių kūrybinį vienetą, pastoviai tobulėdamas

dainavimo srityje, pasirinkdamas ir atlikdamas vis sudėtingesnę repertuarą. Per trumpą laiką „Volunge“ tapo vienu geriausių chorų Šiaurės Amerikos lietuvių išsivijos tarpe. Tai vienintelis choras, sujungęs jaunesnio amžiaus lietuviškos dainos puoselėtojus.

1985 metais choras įrašė savo mėgstamiausias dainas plokštelėje, 1986 metais tapo Kanados CBC radijo „Choral Competition“ konkurso laureatais etninių chorų srityje, 1987 metais išleido savo antrą plokštelę — „Giesmės“.

Nukelta į 3 psl.

Genties giesmės

Atkelta iš 1 psl.

Kiekviena lietuvių siela, brolių ir seserų akivaizdoje, sau tą iššūkį atsakys pati. Gerti iš avinėlio pėdos niekieno neįsėptam, ar, kantriai suveržus diržą ir sukandus dantis, keliauti toliau, siekiant tyros, o ne drumzlinos, tautos dvasios — kiekvieno keliauninko pasirinkimas. Chora, eilėraščiai, muzika ir išmintingi filosofijos žodžiai tegali mums priminti klausimus, įkvėpti dvasią, priduoti spalvingumo galbūt blunkantiems vaizdams. Tokie susibūrimai, kaip artėjantys trys paminėjimai, gali kiekvienam priminti, kad nesame pavienės, laukuose be ryšio išblaškytos, sielos, bet dalyvaujame kažkame didesnio ir tauresnio. Gali padrasinti, bet, kaip ir tuos arklius, kartą prie vandens atvedus, niekas už mus negers gyvybės vandens. Patys sau renkamės dvasingumo šaltinius šiandieniniame daugialypės kultūros pasaulyje, kur įvairiausių vertybių perteklius kartais asmenį perkrauna ir nuvargina, o nepraturtina.

Galbūt todėl ir prigijo kadaise kardu, ugnimi ir krauju neštas Kristus mūsų tautoje, nes, lyg žvakė žiebius tamsoje, lietuvis išvydo nušvitusiame Dievo Žodyje savo paties veidrodinį atspindį. Lietuvis sielos ir Kristaus istorija — tai kruvini kancijos žingsniai vardan dvasios ir laisvės. Šitaip nužvelgę praeitį; antroje dalyje choristai visus kviečia džiuginti Dievo akivaizdoje, šlovinti Jo vardą. „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė geros valios žmonėms“ skelbia džiugusmingas kompozitoriaus John Rutter „Gloria“ pirmasis veiksmas. Antroji šio kūrinio dalis kviečia tikintis dvasius nukreipti žvilganį į save ir nuolankiai kalba žodžiu bei muzika: „Dievo Avinėli, pasigailėk mūsų“. Trečioji „Gloria“ dahi vėl grįžta garbinti. Visas Rutter kūrinys — šiuolaikinis, ritmiškai sudėtingas, zaismingas, bet tuo pačiu visuomet pasilieka rim-

tas ir iškilmingas, kaip ir pridera, minint dviejų tūkstančių metų jubiliejus. Galin-gas pučiamųjų ir mušamųjų pritarimas (šiam kūrinyje prie chorų prisideda 4 trimitai, 3 trombonai, bosas, timpanai, mušamieji ir vargonai) sukelia muzikinio saliuoto jausmą, plėšė plešia sielą iš krūtinės ir ragina ją skrydžiu link dangiškosios tobulybės. Čia nebėra niūrus, su esmės ir tiesos ar prasmės ieškojimais susijusio, liudiesio. Antroji dalis — grynas džiugumas, Jo kelio garbinimas, Dievo gimtadienio šventė.

Antroje, šventinėje dalyje klausytojai taip pat kviečiami pasidžiaugti ir šlovinti Sutvėktytos, sielos, bet dalyvaujame kažkame didesnio ir tauresnio. Gali padrasinti, bet, kaip ir tuos arklius, kartą prie vandens atvedus, niekas už mus negers gyvybės vandens. Patys sau renkamės dvasingumo šaltinius šiandieniniame daugialypės kultūros pasaulyje, kur įvairiausių vertybių perteklius kartais asmenį perkrauna ir nuvargina, o nepraturtina.

Galbūt todėl ir prigijo kadaise kardu, ugnimi ir krauju neštas Kristus mūsų tautoje, nes, lyg žvakė žiebius tamsoje, lietuvis išvydo nušvitusiame Dievo Žodyje savo paties veidrodinį atspindį. Lietuvis sielos ir Kristaus istorija — tai kruvini kancijos žingsniai vardan dvasios ir laisvės. Šitaip nužvelgę praeitį; antroje dalyje choristai visus kviečia džiuginti Dievo akivaizdoje, šlovinti Jo vardą. „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė geros valios žmonėms“ skelbia džiugusmingas kompozitoriaus John Rutter „Gloria“ pirmasis veiksmas. Antroji šio kūrinio dalis kviečia tikintis dvasius nukreipti žvilganį į save ir nuolankiai kalba žodžiu bei muzika: „Dievo Avinėli, pasigailėk mūsų“. Trečioji „Gloria“ dahi vėl grįžta garbinti. Visas Rutter kūrinys — šiuolaikinis, ritmiškai sudėtingas, zaismingas, bet tuo pačiu visuomet pasilieka rim-

tas ir iškilmingas, kaip ir pridera, minint dviejų tūkstančių metų jubiliejus. Galin-gas pučiamųjų ir mušamųjų pritarimas (šiam kūrinyje prie chorų prisideda 4 trimitai, 3 trombonai, bosas, timpanai, mušamieji ir vargonai) sukelia muzikinio saliuoto jausmą, plėšė plešia sielą iš krūtinės ir ragina ją skrydžiu link dangiškosios tobulybės. Čia nebėra niūrus, su esmės ir tiesos ar prasmės ieškojimais susijusio, liudiesio. Antroji dalis — grynas džiugumas, Jo kelio garbinimas, Dievo gimtadienio šventė.

Antroje, šventinėje dalyje klausytojai taip pat kviečiami pasidžiaugti ir šlovinti Sutvėktytos, sielos, bet dalyvaujame kažkame didesnio ir tauresnio. Gali padrasinti, bet, kaip ir tuos arklius, kartą prie vandens atvedus, niekas už mus negers gyvybės vandens. Patys sau renkamės dvasingumo šaltinius šiandieniniame daugialypės kultūros pasaulyje, kur įvairiausių vertybių perteklius kartais asmenį perkrauna ir nuvargina, o nepraturtina.

Jaunieji kūrėjai, dalyvavę „Pavasario rudeni“ vakare, su Lietuvos rašytojų draugijos pirm. Stase Petersoniene (pirmoji kairėje).

Pavasaris rudeni

Taip vadinosi poezijos vakaras spalio 15 d. Jaunimo centro, Čiurlionio galerijoje.

Pavasarišką spalio penktadienį Čiurlionio galerija buvo pilna poezijos mylėtojų. Aplinka labai romantiška: ant staliukų dega žvakutės, šypsos gėlių vazonėliai, žeri įvairiaspalviai rudens lapai, o prie tų staliukų sėdi šventiškai pasipuošusi publika.

Stasė Petersonienė, Lietuvos rašytojų draugijos pirmininkė, atidarydama šį vakarą, pastebėjo, kad jaunieji kūrėjai, šio vakaro programos atliekėjai — pavasaris, o pusė publikos — rudenejantys vyresnieji — bet juos visus jungia poezija.

Vakarui vadovauti pakviesta aktorė Audrė Budrytė, kuri labai vaizdingai pristato kiekvieną poetą.

Aktorė Audrė Budrytė.

Audrė vakarą pradeda vokečių poeto Rilke žodžiu jaunajam poetui.

Vienamė laiške jaunam poetui Rilke rašo:

„Didžiai gerbiamas pone, Klausiate, ar Jūsų eiles gerios. Siuntinėjate jas žurnalams. Lyginate jas su kitais eilėraščiais ir nerimaujate, kai kuri nors redakcija Jūsų eilių atsisako.“

Prašau Jus, liaukites. Jus dairotes išoren, o dabar to Jums visų pirmiausia nevalia daryti. Niekas negali Jums patarti ir padėti, niekas. Yra tik vienas būdas. Eikite į save. Išstirkite priežastį, verčiančią Jus rašyti; išstirkite, ar ji sulėidusi savo šaknis giliausioje Jūsų širdies vietoje. pripažinkite pats sau, ar mirtumėte, jeigu Jums būtų neleidžiama rašyti. Tatai visų pirmiausia: paklauskite pats save tyliausią savo nakties valandą, ar privalau rašyti? Kas kites į save, iki rasite gilų atsakymą. Ir jeigu jis būtų teigiamas, jeigu gaudumėte atsilipti į šitą rimtą klausimą tvirtu ir paprastu „Privalau“, tai kurkite savo gyvenimą vadovaudamiesi šia būtinybe. Jūsų gyvenimas ligi pat savo nereikšmingiausios ir menkiausios valandos turi tapti to siekio ženklų ir budėjimu.“

Paryžius, 1903 m. vasario 17 d.

Sigitos Lukauskaitės eilėraščius skaito sesutė Ramona.

Sigita Lukauskaitė šių metų Gaidžiūno poezijos konkurse laimėjo pirmą vietą. Ji gimė Anykščiuose, užaugo Panevėžy ir nuo mažų dienų rašo poeziją. Mėgstami poetai: Onė Balikonytė, Vytautas Mačernis, Vytautė Žilinskaitė.

Sigita Lukauskaitė Balio Gaidžiūno poezijos konkurse 1998 m. už eilėraštį „Lietaus išpažintis“ laimėjo pirmą vietą. Šį vakarą sesutė Ramona skaitė 3 Sigitos eilėraščius: „Simbijozinis jausmas (dedikuota močiutei).“

Dabar matau jos ramų veidą,

Išgyvenu jaukumą amžiaus Pamyletą žydrumu.

Sustingęs šitas palikimas išaugino

Tatai, kas manyje yra žmogus

„Lietaus išpažintis“ ir „Kai“. Vilija Vakarytė Gaidžiūno poezijos konkurse 1997 metais laimėjo trečią vietą. Vilija pauglystė mėgdavo eiliuoti, įkvepta Vermonto Neringos stovyklos gamtos. Paskatinta poeto Leonardo Andriekaus, skaitė savo eiles Kennebunkport lietuvių suvaziavime; šiomis dienomis Vilija skatina Stasė Petersonienė.

Vilijos eilėraščiai buvo atspausdinti *Laiškai lietuviams* žurnale. Ji iš profesijos yra gailėstingoji sesuo, bet po pirmos viešnagės Lietuvoj praėjusią vasarą vėl kilo noras rašyti. Mėgstami poetai: Kazys Binkis, Salomeja Neris, e.e. cummings.

Vilija Vakarytė paskaitė 2 patriotinius eilėraščius „Lietuva“ ir „Sapnai“.

Dijana Giedgaudaitė laimėjo trečią vietą Gaidžiūno poezijos konkurse 1997 metais.

Studentavimo dienomis rašydavo dainų tekstus, dainuojamą poeziją, įvairaus pobūdžio straipsnius. Dijanos dabartiniai eilėraščiai yra daugiau privatūs. Pasikeitus gyvenimo aplinkybėms, pagauta naujų jausmų, vėl pradėjo rašyti, tapusi motina. Jos eilės skirtos dukrelei Beatričiai. Dijana tai vadina „namų“ eilėraščiais. Mėgstami poetai: Algimantas Mikuta, Jurga Ivanauskaitė.

Ricardas Spitrys rašo, įkvėpimo pagautas, kai tik kyla mintys. Dažniausiai šis kūrybinis procesas vyksta važiuojant automobiliu. Ricardas Spitrys Balio Gaidžiūno patriotinės poezijos konkurse 1997 m. laimėjo pirmą vietą.

Poezijos vakare Ricardas Spitrys skaitė 3 eilėraščius: „Aš dykumoj klajoju“, „Vai-kams“, „Ruduo“.

Nuo vaikystės dienų Nijolė Gražulienė rašo poeziją. Nūtarė vienu metu tik lietuviškai rašyti, bet kai eilėraštis mintyse bresta, nera pasirinkimo, kokia kalba jis gims. Pats eilėraštis tai diktuoja. Nijolė

Gražulienė skaitė eilėraščius iš savo poezijos leidinio *Susipynę pasauliai*. Jos kūrybos motyvai — susipynusios žmogaus buties problemos. Mėgstami poetai: Vladas Šlaitas, Vytautas Mačernis, Alfonsas Nyka-Niliūnas, Julius Keletras.

Daiva Karuzaitė rašo poeziją lietuviškai ir angliškai, ji taip pat yra dailininkė. Ją pagaua žodžių, sakinių ritmai, ir todėl ji kartais išlieja savo jausmus poeziniam kontekste, o ne drobėje.

Kai tapo, jautiesi visiškai kitoks ritmas, nebe žodžių, o judesio. Daiva mėgsta kaitalioti išraiškos formas.

Tai, pats poetas ne visuomet gali nustatyti, kaip tas kūrinys gimsta, ir kuo jis taps.

Poetas Vainis Aleksa.

Tapybiška sekmadienio popietė

Los Angeles Šv. Kazimiero parapijos saleje sekmadienio popietė dažniausiai priklauso „dievaiciui Pokyliui“, pagal visus senovės lietuvių papročius. Suprantama, ne tik puotauti, bet ir lešoms — labdarai ar veiklai — sukaupti. O dailės paroda — jau yra re-

Kartais Vainis Aleksa ruošiasi kurti autobiografines eiles, o beršant jautia, kad kūrinys nukeliauja nuo numatyto tikslo, atsiranda visai netikėtai erdvė. Eilėraščio rašymas tampa kelione, ir Vainis stengiasi įprasinti tai, ką toj kelionėj atranda.

Vainis yra rašęs angliškai, bet *grįžta-vis* prie lietuvių kalbos; tai jo artimų žmonių, šeimos kalba, ir visi svarbiausi gyvenimo momentai atsiveria toj kalboj. Nors anglų kalbos valdymas tobulėnis, lietuvių kalba jam yra gilesnė.

Vainis pasakoja „Esi neįdomus išorinė prasme, kai rašai; intensyvesnis gyvenimas vyksta, bet stebinčiam iš šalies to nematyti ir atrodo, kad nieko nevyksta. Tuomet stebi kasdienes detales, galvoji kaip tiksliau jas apibūdinti. Atrodo kitiems, kad tavo gyvenimas yra labai nuobodus.“

Vainis Aleksa paskaitė savo naujai sukurtą poemą „Smikis“. Tai, kaip jis pats sakė, kažkas panašaus kaip poeto Martinaičio „Kukutis“.

„Dekojame poetams ir rašantiems žmonėms, taip pat visiems už atsilankymą. Susipažinkime artimiau su šio vakaro dalyviais, nepamirškime jų, ieškome spaudoj ir skaitykime jų eilėraščius. Skatinkime ir palaikykime jų kūrybinius bandymus, padėkim jiems statyti savo kelią.“

Šiais žodžiais Audrė Budrytė užbaigė poezijos vakarą „Pavasaris rudeni“. Poetai buvo apdovanoti gėlemis, kurias įteikė Lietuvos rašytojų draugijos valdyba ir M. Remienė, LB Kultūros tarybos pirmininkė. S.V.

Sigita Lukauskaitė

LIETAUS IŠPAŽINTIS

*Šlama ir tykšta
Laisvi ir grakštūs,
Supasi vėlyje,
Skrustą paliečia.
Akmeniui daina,
Žolei gvybę,
Medžiui daina,
Tau troškimą
Savo kristalo delnu
Paryčiais numojo.*

*Nuogos Mūsų erdvės,
Basos poetų kojos,
Kvepia žemės rojus,
Nepažintas kūno,
Kvepia vasaros
Gėles, sienas, gojus.*

*Man graži buvai,
Svari, kaip popierius
Prieš įkvepimą,
Tavyje išsikerojo
Mano metai ir svajonės
Gražūs buvome su tavimi,
Visatos rojai buvo
Gimti Tėvynės kloniai.*

*Galbūt toli dabar
Tas kraštas...
Pabalę obelys, žibutės,
Paukštes devynbalais...
Supynėse, beržų alėjoje — tyla,
Toli girdėti šuns rauda.
Taip po lietaus Tėvynė tyli,
Taip tyli sūnus palaidūnas
Ir tas, kuris šitą kraštą apleidęs,
Ramybė atgavo tik po
Vaivorykštes pašvaiste.*

nybė. Ji, mat, nepraktiška. Ir pasakysiu, jeigu ne ateitinių organizacija (su kuria nieko bendra neturiu), toji nepraktiška retenybė būtų tapusi dar retesnė — netgi visišku dailės išnykimu mūsų tarpe. Kai pasidairai amerikiečių meno pasaulyje, tapyba vis delto ramiu ramiausiai egzistuoja šalia visokio reksmingo konceptualistinio avangardo: instaliacijų, filosofuojančios pornomanijos, išradingo ir bernalaus išdaigavimo. Nieko nepadarysi, toks laikmetis.

Spalio 31 d. sekmadienį, minimoje saleje, ateitinių dėka, aliejumi nutapytus kūrinius eksponavo retai pasirodanti dailininkė Jina Leškienė. 20 darbų — įvairaus dydžio, įvairaus stiliaus, tačiau, be kelių išimčių, su vyrų jancija saulėtų sekmadienių spalvų gama. Taip pat siužetais, manyčiau, tradiciškai mėgstamais dorovingai išaukletuose lietuviuose. Leškienė nėra formalistė. Ji stengiasi dailiai apipavidalinti tai, kas jos pasaulėjautai brangu, gražu, tik retsykiais kukliu mas-

tu pasiduodant vaizduotei. Taip ir vaikščiojau saleje, pakartotinai žiūrėdamas, tai į vieną, tai į kitą darbą. Išgirdęs vieno gerbiamo žiūrovo pastabą, jog čia matomas tam tikras „sustingimas“, ėmiau ieškoti to, kuo galėčiau paneigti šią mintį. Vienur kitur paveikslams kenkia spalvų pusiausvyros bei kontrastų stoka, net ir pasimetimas kompozicijoje. Vis dėlto, mano megejiška išmone, jau praduotoj didokoj drobėj „Allegro“ drąsiai stilingai, tinkamu koloritu, įamžintas muzikinis šokėjus judesys, anot R. M. Rilke „Schwung der Figur“.

Tai jau Jinos Leškienės laimėjimas! Patiko man ir „Temsta“, kur iš tamsesnių spalvų derinio būrelis žmonių žiūri į blyškį saulę. Ir jaukiai kalėdinė „Žiema“, ar „Mergaitė, su kanklemis“ (dėl glaudai vieningo piešinio, spalvų darnos). Ir „Rudens vėjas“, ypač stebint iš toliau, ir „Sode“, ar „Giraitė“.

Potėpiams Leškienė negaili dazo. Kaip ji nurodė pasiskaitė, anksčiau tapydavo abstraktus, veikiama tada madingo abstraktaus ekspresionizmo. Šioje parodoje matome lyg ir pusiau abstraktias kompozicijas, ir aiškiai siužetinius

tapinius, ar net realistines iliustracijas — „Šokeja“ ir „Sadutė“.

Parodą atidarė L. A. Ateitinių skyrtaus pirmininkė Dalilė Polikaitienė. Trumpai dailininkė apibūdino Raimonda Kontrimienė, nurodydama, kada dailės studijas baigusi Omahos universitete. Kelis sakinius tarė ir pati tapytoja: mėgstanti aliejinis dažus, nors jie kartais džiūsta išties pusmetį. O išdžiūvę, manau, ilgai išlieka spindintai raiškūs. Kaip tik tokio spindėjimo jos drobėse buvo apstu.

Džiugu, kad į šios vienedienės parodos šventę atvyko dailės žiūrovų, net iš atokesnių P. Kalifornijos vietų. Matėme Bernardą ir Aldoną Brazdžionius, rašytoją Alę Rutą su vyrų architektu Edmundu Arbu, šimtametę poetę Danutę Mitkienę, skulptorių Jurgį Šapuką, dailininkę Iloną Peterienę su vyrų architektu Viktoru iš Vistos, CA., tapytoją Oną Dokalskaitę iš Anaheim Hills, CA.

Koks vis dėlto žmonių dvasią jungiantis įvykis yra nauja dailės paroda, nepaisant efemeriškumo. Kiek malonus šiuo metu bruzdesio per kelias popietes valandas!

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Pr. Visvydas

Dailininkė Jina Leškienė prie savo kūrinių.

Tęsiasi lietuviškos kultūros renginiai

Lietuvos ambasada Vašingtone lapkričio 7 d. surengė linkių lietuviams, konferencijos „Dovana Lietuvai“ dalyviais pasidalino kūrybinio kelio prisiminimais, skaitė savo poeziją. „Nenoriu ir negaliu

išsizadėti savo patriotiškosios kūrybos dalies“, — sakė B. Brazdžionis, pažymėdamas, kad tai jo savastis, jo gyvenimas. 1998 m. poetas B. Brazdžionis už didelius nuopelnus lietuvių kultūrai buvo apdovanotas Gedimino ordinu.

B. Brazdžionį pristatęs žinomas prozininkas ir branduolinės fizikos specialistas dr. Kazys Almenas ambasadoje Vašingtone vykusį renginį susiejo su prieš 60 metų Vilniaus Kolonų saleje įvykusia poeto B. Brazdžionio literatūrinės premijos už poezijos rinkinį *Kunigaikščių miestas* apdovanojimo švente bei jos tuometiniais dalyviais. Be paties poeto, ambasados saleje buvo dar du šio 60-ies metų senumo įvykio liudininkai — JAV gyvenantys poetai Kazys Bradūnas ir Alfonsas Nyka-Niliūnas.

Popietės su poetu B. Brazdžioniu metu skambėjo M. K. Čiurlionio kūrinių fortepijonui, atliekami jauno talentingo pianisto Andriaus Žlabio, kuris šiuo metu studiuoja Philadelphia Curtis muzikos institute.

Popietės pabaigoje poetas jauniausiems klausytojams dovanojo savo poezijos knygeles bei dalino autografus. Į renginį susirinkusių dalyvių bendra nuomone, tai buvo vienas ryškiausių ambasadoje rengtų kultūrinių renginių.

Pr. Visvydas

Rolandas Kačinskas